

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 397

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Martți, 2 iulie 2013

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina		
LEGI ȘI DECRETE					
191.	— Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 133/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, în vederea eficientizării unor instituții și activități în acest domeniu	2-3	210.	— Lege pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 20/2012 privind instalațiile portuare de preluare a deșeurilor generate de nave și a reziduurilor mărfii	7
609.	— Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 133/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, în vederea eficientizării unor instituții și activități în acest domeniu	3	638.	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 20/2012 privind instalațiile portuare de preluare a deșeurilor generate de nave și a reziduurilor mărfii	7
★					
194.	— Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății	4	213.	— Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă	8
612.	— Decret privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății	4	641.	— Decret privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă	9
★					
208.	— Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 104/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății	5	DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
636.	— Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 104/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății	5	Decizia nr. 243 din 21 mai 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. 2, art. 30 alin. 4, art. 108 ¹ alin. 1 pct. 1 lit. b) și art. 108 ⁵ alin. 1 și 3, art. 155 ¹ alin. 1, art. 183 și art. 244 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă din 1865, precum și ale art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale		9-13
★					
209.	— Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 16/2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 122/2006 privind azilul în România	6	Decizia nr. 293 din 23 mai 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 244 ¹ alin. 1 teza finală din Codul de procedură civilă din 1865		13-15
637.	— Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 16/2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 122/2006 privind azilul în România	6	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
★					
		6	823.	— Ordin al ministrului sănătății pentru modificarea anexei nr. 2 la Ordinul ministrului sănătății nr. 1.275/2011 privind aprobarea listelor și prețurilor de decontare ale medicamentelor care se acordă bolnavilor în cadrul programelor naționale de sănătate și a metodologiei de calcul al acestora	15
★					
		6	ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI		
		6	17.	— Circulară privind nivelul ratei dobânzii de referință a Băncii Naționale a României	16

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 133/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, în vederea eficientizării unor instituții și activități în acest domeniu

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 133 din 28 decembrie 2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, în vederea eficientizării unor instituții și activități în acest domeniu, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 893 din 30 decembrie 2010, cu următoarele modificări și completări:

1. **La articolul I, punctul 1 se abrogă.**
2. **La articolul I, punctul 2 se abrogă.**
3. **La articolul I punctul 3, articolul 189¹ se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 189¹. — (1) Veniturile realizate de unitățile sanitare publice în baza contractelor de servicii medicale încheiate cu casele de asigurări de sănătate nu pot fi utilizate pentru:

- a) investiții în infrastructură;
- b) dotarea cu echipamente medicale a căror valoare de achiziție este mai mare de 15.000 euro fără TVA/echipament medical.

(2) Cheltuielile prevăzute la alin. (1) se suportă din alte surse, în condițiile prezentei legi.”

4. **La articolul I, după punctul 3 se introduc două noi puncte, punctele 3¹ și 3², cu următorul cuprins:**

„3¹. **La articolul 211, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:**

«Art. 211. — (1) Sunt asigurați, potrivit prezentei legi, toți cetățenii români cu domiciliul în țară, precum și cetățenii străini și apatrizii care au solicitat și au obținut prelungirea dreptului de ședere temporară ori au domiciliul în România, precum și pensionarii din sistemul public de pensii care nu mai au domiciliul în România și care își stabilesc reședința pe teritoriul unui stat membru al Uniunii Europene, al unui stat aparținând Spațiului Economic European sau al Confederației Elvețiene, respectiv domiciliul pe teritoriul unui stat cu care România aplică un acord bilateral de securitate socială cu prevederi pentru asigurarea de boală-maternitate și fac dovada plății contribuției la fond, în condițiile prezentei legi. În această calitate, persoana în cauză încheie un contract de asigurare cu casele de asigurări de sănătate, direct sau prin angajator, al cărui model se stabilește prin ordin al președintelui CNAS cu avizul consiliului de administrație.

(2) Calitatea de asigurat și drepturile de asigurare încetează odată cu pierderea dreptului de domiciliu sau de ședere în România. Pentru pensionarii din sistemul public de pensii care nu mai au domiciliul în România și care își stabilesc reședința pe teritoriul unui stat membru al Uniunii Europene, al unui stat aparținând Spațiului Economic European sau al Confederației Elvețiene, respectiv domiciliul pe teritoriul unui stat cu care România aplică un acord bilateral de securitate socială cu

prevederi pentru asigurarea de boală-maternitate, calitatea de asigurat și drepturile de asigurare încetează de la data la care pensionarii sistemului public de pensii din România nu li se mai reține contribuția la fond, calculată asupra veniturilor din pensia cuvenită în acest sistem.»

- 3². **La articolul 211, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (2¹), cu următorul cuprins:**

«(2¹) Reținerea contribuțiilor la fond în cazul pensionarilor sistemului public de pensii care nu mai au domiciliul în România și care își stabilesc reședința pe teritoriul unui stat membru al Uniunii Europene, al unui stat aparținând Spațiului Economic European sau al Confederației Elvețiene, respectiv domiciliul pe teritoriul unui stat cu care România aplică un acord bilateral de securitate socială cu prevederi pentru asigurarea de boală-maternitate, se stabilește prin ordin comun al președintelui CNAS și al președintelui Casei Naționale de Pensii Publice.»”

5. **La articolul I, punctul 4 se abrogă.**

6. **La articolul I, punctul 5 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„5. **La articolul 217, alineatele (2) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:**

«(2) Drepturile prevăzute la alin. (1) se stabilesc pe baza contractului-cadru multianual, care se elaborează de CNAS în urma negocierii cu Colegiul Medicilor din România, denumit în continuare CMR, Colegiul Medicilor Dentiști din România, denumit în continuare CMDR, Colegiul Farmaciștilor din România, denumit în continuare CFR, Ordinul Asistenților Medicali și Moașelor din România, denumit în continuare OAMMR, Ordinul Biochimiciștilor, Biologilor și Chimiciștilor, denumit în continuare OBBC, precum și cu organizațiile patronale, sindicale și profesionale reprezentative din domeniul medical. Proiectul se avizează de către Ministerul Sănătății și se aprobă prin hotărâre a Guvernului, până la data de 31 decembrie a anului în curs pentru următorii 2 ani.

(5) CNAS va elabora norme metodologice de aplicare a contractului-cadru, cu consultarea CMR, CFR, CMDR, OAMMR, OBBC, precum și a organizațiilor patronale, sindicale și profesionale reprezentative din domeniul medical, până la data de 15 noiembrie a anului în curs pentru anul următor, care se aprobă prin ordin comun al ministrului sănătății și al președintelui CNAS.»”

7. **La articolul I, punctul 8 se abrogă.**

8. **La articolul I, punctul 24 se abrogă.**

9. **La articolul I, punctul 25 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„25. **La articolul 333, alineatele (1) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:**

«Art. 333. — (1) Componenta informatică a cardului național de asigurări sociale de sănătate este parte integrantă a sistemului informatic unic integrat al asigurărilor sociale de sănătate.

.....
(3) Prelucrarea datelor cu caracter personal cuprinse în cardul național de asigurări sociale de sănătate se face în condițiile Legii nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, cu modificările și completările ulterioare, iar prin normele metodologice menționate la art. 331 alin. (6) va fi stabilită modalitatea de exercitare de către persoana asigurată a dreptului de acces la datele cu caracter personal legate de starea de sănătate.»

10. La articolul I punctul 29, articolul 338¹ se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 338¹. — (1) Producerea cardului național de asigurări sociale de sănătate se realizează de către Compania Națională «Imprimeria Națională» — S.A., care poate primi în acest scop sume în avans din bugetul Ministerului Sănătății de 30% din fondurile alocate anual pentru producerea acestui card.

(2) Personalizarea cardului național de asigurări sociale de sănătate se realizează de către Centrul Național Unic de Personalizare a Pașapoartelor Electronice din cadrul Direcției Generale de Pașapoarte, structură componentă a Ministerului Afacerilor Interne.

(3) Echipamentele și aplicațiile de personalizare necesare potrivit prevederilor alin. (2), precum și serviciile pentru funcționarea neîntreruptă a acestora se asigură de către Compania Națională «Imprimeria Națională» — S.A. și de către CNAS.»

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI
GEORGE-CRIN LAURENȚIU ANTONEȘCU

București, 26 iunie 2013.
Nr. 191.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 133/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, în vederea eficientizării unor instituții și activități în acest domeniu

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 133/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, în vederea eficientizării unor instituții și activități în acest domeniu, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 25 iunie 2013.
Nr. 609.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează, după cum urmează:

1. La articolul 183³ alineatul (1), litera o) se modifică și va avea următorul cuprins:

„o) în cazul existenței a 3 luni consecutive de plăți restante, a căror vechime este mai mare decât termenul scadent de plată, respectiv a arieratelor, conform prevederilor contractuale sau legale.”

2. La articolul 466, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (11), cu următorul cuprins:

„(11) Deputații și senatorii care au profesia de medic își pot desfășura activitatea în unități sanitare private și în unități sanitare publice ca medic.”

3. La articolul 466, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Medicilor prevăzuți la alin. (1) și (11) li se aplică în mod corespunzător prevederile art. 35 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI
GEORGE-CRIN LAURENȚIU ANTONESCU

București, 26 iunie 2013.
Nr. 194.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 25 iunie 2013.
Nr. 612.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului
nr. 104/2009 pentru modificarea și completarea
Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 104 din 30 septembrie 2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 669 din 7 octombrie 2009, cu următoarele modificări:

1. La articolul I, punctul 3 se abrogă.
2. La articolul I, punctul 4 se abrogă.
3. La articolul I, punctul 5 se abrogă.
4. La articolul I, punctul 6 se abrogă.
5. La articolul I punctul 7, alineatul (1) al articolului 366 se modifică și

va avea următorul cuprins:

„Art. 366. — (1) Veniturilor și cheltuielilor prevăzute la art. 361 și 362 li se aplică prevederile referitoare la bugetele de venituri și cheltuieli ale unor activități, instituite prin Legea nr. 500/2002, cu modificările și completările ulterioare.”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI

**GEORGE-CRIN LAURENȚIU
ANTONESCU**

București, 27 iunie 2013.

Nr. 208.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**pentru promulgarea Legii privind aprobarea
Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 104/2009
pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006
privind reforma în domeniul sănătății**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 104/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 26 iunie 2013.

Nr. 636.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**privind aprobarea Ordonanței de urgență
a Guvernului nr. 16/2013 pentru modificarea
și completarea Legii nr. 122/2006 privind azilul în România**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 16 din 20 martie 2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 122/2006 privind azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 156 din 25 martie 2013.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR,
MIRON TUDOR MITREA

PREȘEDINTELE SENATULUI
**GEORGE-CRISTIAN LAURENȚIU
ANTONESCU**

București, 27 iunie 2013.
Nr. 209.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**pentru promulgarea Legii privind aprobarea
Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 16/2013
pentru modificarea și completarea Legii nr. 122/2006
privind azilul în România**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României decretează:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 16/2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 122/2006 privind azilul în România și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 26 iunie 2013.
Nr. 637.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 20/2012
privind instalațiile portuare de preluare a deșeurilor generate
de nave și a reziduurilor mărfii****Parlamentul României adoptă prezenta lege.**

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța Guvernului nr. 20 din 23 august 2012 privind instalațiile portuare de preluare a deșeurilor generate de nave și a reziduurilor mărfii, adoptată în temeiul art. 1 pct. III.4 din Legea nr. 127/2012 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe, și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 623 din 30 august 2012, cu următoarele modificări:

1. La articolul 7, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Dacă se stabilește că în următorul port de predare nu sunt disponibile instalații corespunzătoare pentru preluarea deșeurilor sau dacă acest port este necunoscut, existând riscul ca deșeurile să fie aruncate în mare, pentru a preveni poluarea marină, ANR va dispune comandantului navei să predea toate deșeurile înainte de plecarea din port.”

2. La articolul 9, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Administrațiile portuare trebuie să informeze lunar Ministerul Transporturilor despre excepțiile acordate în temeiul prevederilor alin. (1). Ministerul Transporturilor va informa despre aceste excepții Comisia Europeană, în mod regulat, cel puțin o dată pe an.”

3. La articolul 11, alineatul (8) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(8) ANR inspectează navele de pescuit și ambarcațiunile de agrement autorizate să transporte până la 12 pasageri în baza procedurii de control pe care o elaborează pentru a se asigura că sunt respectate cerințele aplicabile ale prezentei ordonanțe.”

4. Articolul 14 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ARTICOLUL 14

Evaluarea

O dată la 3 ani, Ministerul Transporturilor va transmite Comisiei Europene un raport privind stadiul de implementare a prezentei ordonanțe.”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR,
MIRON TUDOR MITREA

PREȘEDINTELE SENATULUI
**GEORGE-CRIN LAURENȚIU
ANTONESCU**

București, 27 iunie 2013.
Nr. 210.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței
Guvernului nr. 20/2012 privind instalațiile portuare de preluare
a deșeurilor generate de nave și a reziduurilor mărfii**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 20/2012 privind instalațiile portuare de preluare a deșeurilor generate de nave și a reziduurilor mărfii și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 26 iunie 2013.
Nr. 638.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

pentru modificarea și completarea Legii nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Legea nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 339 din 18 mai 2012, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 36, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Direcția pentru Evidența Persoanelor și Administrarea Bazelor de Date (DEPABD) transmite lunar Centrului Național de Administrare a Registrelor Naționale Notariale (CNARNN-INFONOT) din cadrul Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România (UNNPR), în format electronic, lista actualizată a informațiilor aferente actelor de deces înregistrate în Registrul național de evidență a persoanelor (RNEP), listă care cuprinde cel puțin numele și prenumele defunctului, data decesului în format an, lună, zi și ultimul domiciliu al defunctului. Structura datelor de referință, precum și procedura prin care acestea sunt transmise se stabilesc prin protocol încheiat între DEPABD și UNNPR.”

2. După articolul 39 se introduce un nou articol, articolul 39¹, cu următorul cuprins:

„Art. 39¹. — (1) Înregistrarea decesului în situația prevăzută la art. 39 se face numai în baza hotărârii judecătorești definitive declarative de moarte, în care este prevăzută data decesului în format an, lună, zi.

(2) În cazul hotărârilor judecătorești incomplete, ofițerul de stare civilă sau, după caz, persoana interesată solicită instanței stabilirea datei decesului conform art. 49 alin. (2) din Legea nr. 287/2009, republicată, cu modificările ulterioare.

(3) Ofițerul de stare civilă are obligația să întocmească acte de deces în cuprinsul cărora să fie menționate data decesului în format an, lună, zi și ultimul domiciliu al defunctului.”

3. La articolul 41, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Transcrierea certificatelor și a extraselor de stare civilă privind cetățenii români care nu au avut niciodată domiciliul în România, cu excepția celor care au redobândit cetățenia română, se face cu aprobarea primarului sectorului 1 al municipiului București și cu avizul prealabil al șefului Direcției Publice de Evidență a Persoanelor și Stare Civilă a Sectorului 1 al Municipiului București, în termen de 60 de zile de la data depunerii cererii de transcriere.”

4. La articolul 41, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, alineatul (5¹), cu următorul cuprins:

„(5¹) Transcrierea certificatelor și a extraselor de stare civilă privind cetățenii care au redobândit cetățenia română și care nu au avut niciodată domiciliul în România se face în termen de 60 de zile de la depunerea cererii, după cum urmează:

a) cu aprobarea primarului sectorului 1 al municipiului București și cu avizul prealabil al șefului Direcției Publice de Evidență a Persoanelor și Stare Civilă a Sectorului 1 al Municipiului București, în cazul celor care au depus cererea de redobândire la sediul Autorității Naționale pentru Cetățenie din Municipiul București;

b) cu aprobarea primarilor municipiilor reședință de județ și cu avizul prealabil al serviciilor publice județene de evidență a persoanelor, în cazul celor care au depus cererea de redobândire la birourile teritoriale ale Autorității Naționale pentru Cetățenie;

c) cu aprobarea și cu avizul autorităților publice locale prevăzute la lit. a) sau b), în cazul celor care au depus jurământul de credință la misiunile diplomatice sau oficiile consulare ale României acreditate în străinătate.”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
MIRON TUDOR MITREA

PREȘEDINTELE SENATULUI
GEORGE-CRIN LAURENȚIU ANTONESCU

București, 27 iunie 2013.

Nr. 213.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea
Legii nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 26 iunie 2013.
Nr. 641.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 243

din 21 mai 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. 2, art. 30 alin. 4, art. 108¹ alin. 1 pct. 1 lit. b) și art. 108⁵ alin. 1 și 3, art. 155¹ alin. 1, art. 183 și art. 244 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă din 1865, precum și ale art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 alin. 2, art. 183 și art. 244 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Emil Balaure în Dosarul nr. 10.139/245/2012 al Judecătoria Iași — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 93D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 241D/2013, având ca obiect, potrivit dispozitivului Încheierii din 19 martie 2013, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108⁵ alin. 3 și art. 155¹ din Codul de procedură civilă din 1865, precum și ale art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Emil Balaure în Dosarul nr. 10.139/245/2012 al Judecătoria Iași — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 241D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere strânsa legătură existentă între obiectul excepției de neconstituționalitate reținut în Dosarul nr. 93D/2013 și cel reținut în Dosarul nr. 241D/2013, prin prisma faptului că ele vizează incidente procedurale succesive intervenite în derularea aceluiași proces, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 241D/2013 la Dosarul nr. 93D/2013.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu măsura conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 139 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea Dosarului nr. 241D/2013, înregistrat la Curtea Constituțională la data de 8 aprilie 2013, la Dosarul nr. 93D/2013, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă în privința criticilor referitoare la art. 155¹ alin. 1, art. 183 și art. 244 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă din 1865 și, ca neîntemeiată, în privința prevederilor art. 28 alin. 2, art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865 și a dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale. Se face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 72 din 2 februarie 2012.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 14 decembrie 2012 și 19 martie 2013, pronunțate în Dosarul nr. 10.139/245/2012, **Judecătoria Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a prevederilor art. 28 alin. 2, art. 183 și art. 244 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă din 1865 și, respectiv, cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108⁵ alin. 3 și art. 155¹ din Codul de procedură civilă din 1865, precum și ale art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepții ridicate de Emil Balaure într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în revendicare imobiliară.

Prin Încheierea din 15 ianuarie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 10.139/245/2012, **Judecătoria Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 30 alin. 4, art. 108¹ alin. 1 pct. 1 lit. b) și art. 108⁵ alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă din 1865**, excepție atașată la Dosarul Curții Constituționale nr. 241D/2013, ca urmare a faptului că încheierea a fost comunicată Curții Constituționale prin Adresa de înaintare nr. 1.361 din 8 aprilie 2013, corespunzătoare Dosarului nr. 241D/2013.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 28 alin. 2 și art. 30 alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865, prin restricțiile impuse cu privire la recuzarea judecătorilor, prin imposibilitatea recuzării tuturor judecătorilor unui complet și prin procedura prevăzută pentru soluționarea cererilor de recuzare inadmisibile, încalcă dreptul la un proces echitabil, reglementat la art. 21 alin. (3) din Constituție. Se arată că aceleași prevederi constituționale sunt încălcate și prin dispozițiile art. 183 din Codul de procedură civilă din 1865, întrucât acestea, prin folosirea cuvântului „poate” în locul cuvântului „trebuie”, dau posibilitatea judecătorilor, chemați să judece pe baza unor înscrisuri arătate ca fiind false, de a nu proceda la suspendarea judecării cauzelor și de a nu înainta parchetului respectivele înscrisuri. Se susține că accesul liber la justiție este încălcat și prin dispozițiile art. 108¹ alin. 1 pct. 1 lit. b) din Codul de procedură civilă din 1865, întrucât dau instanțelor posibilitatea de a sancționa acele părți care sunt apreciate de către acestea ca fiind de rea-credință și care formulează cereri de recuzare. Se arată, de asemenea, că art. 21 din Constituție este încălcat prin prevederile art. 108⁵ alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865, întrucât împotriva încheierii prin care instanța dispune obligarea unei părți la plata unei amenzi sau despăgubiri nu se poate formula o cale de atac distinctă, ci numai cerere de reexaminare, prin care se poate solicita, motivat, revenirea asupra amenzii ori despăgubirii sau reducerea acestora. Referitor la pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. 244 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă din 1865, se susține că acestea încalcă dreptul la un proces echitabil, deoarece lasă la latitudinea judecătorilor suspendarea judecării în cazul în care se ivesc indiciile unor infracțiuni, a căror constatare ar influența în mod decisiv hotărârile ce urmează să fie pronunțate, dându-le acestora posibilitatea de a continua judecarea cauzelor civile chiar și în condițiile săvârșirii unor infracțiuni ce au legătură cu dezlegarea respectivelor cauze. Se mai arată că prevederile art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865 încalcă accesul liber la justiție, întrucât permit judecătorului care a aplicat o amendă să soluționeze și cererea de reexaminare formulată împotriva încheierii prin care același judecător a obligat la plata respectivei amenzi. Se susține că dispozițiile art. 155¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865, prin lăsarea la aprecierea instanței de judecată a suspendării judecării cauzei în situația în care constată că desfășurarea normală a procesului este împiedicată din vina părții reclamante, încalcă atât liberul acces la justiție, cât și dreptul la un proces echitabil. Se susține, totodată, că prevederile constituționale anterior arătate sunt încălcate și prin dispozițiile art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, deoarece acestea permit doar instanțelor de judecată, nu și părților, să sesizeze Curtea Constituțională cu excepții de neconstituționalitate.

Judecătoria Iași — Secția civilă opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că textele criticate nu sunt de natură a încălca dreptul la un proces echitabil, prevăzut la art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală. Se face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 579 din 29 mai 2012. Se susține că prevederile art. 30 alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865 au menirea de a preveni situațiile în care o parte formulează în mod abuziv cereri de recuzare informale sau repetate, pentru același motiv. Se arată că dispozițiile legale criticate sunt menite să fluidizeze procesele civile, prin împiedicarea părților de rea-credință să formuleze cereri de suspendare în scopul tergiversării judecării, și că, mai mult, instanța de judecată este cea mai în măsură să aprecieze cu privire la legătura cauzei penale cu cauza civilă și la oportunitatea suspendării cauzei civile în cazul prevăzut la art. 244 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă din 1865. Se susține, de asemenea, că prevederile art. 108¹ alin. 1 pct. 1 lit. b) din Codul de procedură civilă din 1865 permit instanței să sancționeze formularea de cereri vădit netemeinice în scopul șicanării sau tergiversării cauzelor și că dispozițiile art. 108⁵ alin. 1 și 3 reglementează modalitatea de soluționare a cererii de reexaminare, niciunul dintre acestea necontravenind vreunei prevederi constituționale. Se susține că judecarea cererii de reexaminare a încheierii prin care se dispune plata unei amenzi de către instanța care a pronunțat respectiva încheiere sau de către președintele acesteia se justifică prin faptul că acea instanță cunoaște cel mai bine motivele aplicării amenzii și că caracterul irevocabil al hotărârii pronunțate, în acest fel, are ca scop evitarea tergiversării judecării cauzei. Se arată că, în același scop, au fost reglementate și dispozițiile art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, prin care legiuitorul a conferit doar instanțelor de judecată dreptul de a sesiza Curtea Constituțională cu excepții de neconstituționalitate invocate în cursul soluționării cauzelor, impunând, totodată, efectuarea de către acestea a unui control cu privire la întrunirea condițiilor de admisibilitate expres prevăzute în textul criticat. Se face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 741 din 12 mai 2009. Se arată, astfel, că niciunul din textele criticate nu încalcă liberul acces la justiție și dreptul la un proces echitabil prevăzute la art. 21 alin. (1) și (3) din Legea fundamentală.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul arată că textele criticate sunt constituționale. Referitor la pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. 2 din Codul de procedură civilă din 1865 se face trimitere la deciziile Curții Constituționale nr. 97 din 9 februarie 2006, nr. 183 din 2 martie 2006, nr. 390 din 19 martie și nr. 741 din 12 mai 2009, arătându-se că soluțiile pronunțate sunt aplicabile și în prezenta cauză. Cu privire la constituționalitatea prevederilor art. 183 din Codul de procedură civilă din 1865, se susține că acestea dau posibilitatea instanței de judecată să aprecieze oportunitatea suspendării cauzei, pentru a evita situația pronunțării unor hotărâri contradictorii, preîntâmpinând, totodată, abuzul de drept al părții interesate în tergiversarea soluționării litigiului. În ceea ce privește pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă din 1865, se arată că lăsarea la latitudinea judecătorului a opțiunii suspendării cauzei, în condițiile în care există indiciile unei infracțiuni, a cărei constatare ar influența în mod semnificativ hotărârea ce urmează să fie pronunțată, îi permite acestuia să își exercite rolul activ sancționând eventualele tentative de abuz de drept procesual, soluție incontestabil mai eficientă decât cea a impunerii prin lege a măsurii suspendării.

Avocatul Poporului arată că dispozițiile criticate sunt constituționale. Se arată că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă sub aspectul criticii referitoare la dispozițiile

art. 155¹, art. 183 și art. 244 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865, întrucât autorul excepției este nemulțumit de modul de redactare a acestor texte, solicitând modificarea lor, aspect ce excedează sfera de competență a Curții Constituționale. Referitor la critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 alin. 2 din Codul de procedură civilă din 1865, se susține că, pe de o parte, acestea reprezintă opțiunea legiuitorului, în exercitarea prerogativelor sale prevăzute la art. 126 alin. (2) din Constituție, iar, pe de altă parte, ele realizează o veritabilă protecție a justițiabililor împotriva încercărilor nejustificate de tergiversare a soluționării cauzelor, prin suspendarea judecării acestora, chiar și în situații ce nu justifică rațional dispunerea acestei măsuri procesuale. Cu privire la dispozițiile art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865, se arată că reexaminarea amenzi sau a despăgubirii, de către instanța care a stabilit-o, apare ca o cale specifică de retractare, necontravenind prevederilor art. 21 din Constituție. Referitor la pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, se arată că acestea au ca scop evitarea tergiversării cauzelor deduse judecării, în deplin acord cu dispozițiile art. 57 din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierilor de sesizare din 14 decembrie 2012 și 19 martie 2013, prevederile art. 28 alin. 2, art. 108⁵, art. 155¹, art. 183 și art. 244 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă din 1865, precum și ale art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale. Curtea observă că Dosarul nr. 241D/2013 i-a fost atașată și încheierea din 15 ianuarie 2013, prin care se dispune sesizarea Curții Constituționale și cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 30 alin. 4, art. 108¹ alin. 1 pct. 1 lit. b) și art. 108⁵ alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă din 1865. În consecință, Curtea constată că obiect al celor două dosare îl constituie atât dispozițiile reținute prin încheierile din 14 decembrie 2012 și 19 martie 2013, cât și cele reținute prin încheierea din 15 ianuarie 2013, chiar dacă aceasta din urmă a fost atașată Dosarului nr. 241D/2013. De asemenea, din analiza excepției de neconstituționalitate Curtea reține că autorul excepției critică, în realitate, dispozițiile art. 28 alin. 2, art. 30 alin. 4, art. 108¹ alin. 1 pct. 1 lit. b), art. 108⁵ alin. 1 și 3, art. 155¹ alin. 1, art. 183 și art. 244 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă din 1865, precum și prevederile art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010, texte asupra cărora Curtea urmează să se pronunțe prin prezenta decizie și care au următorul cuprins:

— Art. 28 alin. 2 din Codul de procedură civilă din 1865: „*Nu se pot recuza toți judecătorii unei instanțe sau ai unei secții a acesteia.*”;

— Art. 30 alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865: „*Cererile de recuzare inadmisibile potrivit art. 28 se soluționează de instanța în fața căreia au fost formulate.*”;

— Art. 108¹ alin. 1 pct. 1 lit. b) din Codul de procedură civilă din 1865: „*Dacă legea nu prevede altfel, instanța, potrivit dispozițiilor prezentului articol, va putea sancționa următoarele fapte săvârșite în legătură cu procesul, astfel:*

1. *cu amendă judiciară de la 50 lei la 700 lei: [...]*

b) *formularea, cu rea-credință, a unei cereri de recuzare sau de strămutare.*”;

— Art. 108⁵ alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă din 1865: „*Împotriva încheierii prevăzute la art. 108⁴ cel obligat la amendă sau despăgubire va putea face numai cerere de reexaminare, solicitând, motivat, să se revină asupra amenzii ori despăgubirii sau să se dispună reducerea acestora. [...]*

Cererea se soluționează prin încheiere irevocabilă, dată în camera de consiliu, de către instanța de judecată ori de președintele instanței de executare care a aplicat amenda sau despăgubirea.”;

— Art. 155¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865: „*Când constată că desfășurarea normală a procesului este împiedicată din vina părții reclamante, prin neîndeplinirea obligațiilor prevăzute de lege ori stabilite în cursul judecării, instanța poate suspenda judecata, arătând în încheiere care anume obligații nu au fost respectate. Dispozițiile art. 108³ sunt aplicabile.*”;

— Art. 183 din Codul de procedură civilă din 1865: „*Dacă partea care defaimă înscrisul ca fals arată pe autorul sau complicele falsului, instanța poate suspenda judecata pricinii, înaintând înscrisul procurorului împreună cu procesul-verbal ce se va încheia.*”;

— Art. 244 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă din 1865: „*Instanța poate suspenda judecata: [...]*

2. *când s-a început urmărirea penală pentru o infracțiune care ar avea o înrăurire hotărâtoare asupra hotărârii ce urmează să se dea.*”;

— Art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992: „*(4) Sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți. Dacă excepția a fost ridicată din oficiu, încheierea trebuie motivată, cuprinzând și susținerile părților, precum și dovezile necesare. Odată cu încheierea de sesizare, instanța de judecată va trimite Curții Constituționale și numele părților din proces cuprinzând datele necesare pentru îndeplinirea procedurii de citare a acestora.*”

Având în vedere prevederile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012, potrivit căreia „*dispozițiile Codului de procedură civilă se aplică numai proceselor și executărilor silit începute după intrarea acestuia în vigoare*”, precum și Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care Curtea a statuat că sintagma „*în vigoare*” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, Curtea reține îndeplinirea condițiilor de admisibilitate prevăzute la art. 29 alin. (1)—(3) din Legea nr. 47/1992.

Se susține, în esență, că textele criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (1) și (3) referitor la accesul liber la justiție și la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. Referitor la pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. 183 și art. 244 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865, prin Decizia nr. 741 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 379 din 4 iunie 2009, Curtea, în privința unei critici de neconstituționalitate formulate de autorul prezentei excepții de neconstituționalitate, a statuat că acesta este nemulțumit de modalitatea de redactare a celor două texte

de lege, susținând, în esență, că legiuitorul ar fi trebuit să instituie obligativitatea, iar nu posibilitatea judecătorului de a suspenda cursul judecății, în cazul defăimării unui înscris ca fals, respectiv când dezlegarea pricinii atârână, în totul sau în parte, de existența sau neexistența unui drept care face obiectul unei alte judecăți. Prin urmare, Curtea a constatat că autorul excepției solicită indirect modificarea textului de lege criticat, ceea ce, din perspectiva dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit căreia „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”, apare ca inadmisibil (a se vedea și Decizia nr. 390 din 19 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 334 din 20 mai 2009, și Decizia nr. 72 din 2 februarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 232 din 6 aprilie 2012).

Având în vedere motivarea prezentei excepții de neconstituționalitate, Curtea constată că atât considerentele, cât și soluția deciziei anterior citate se aplică *mutatis mutandis* și cu privire la prevederile art. 155¹ alin. 1 și art. 244 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă din 1865.

II. Curtea s-a mai pronunțat asupra constituționalității prevederilor art. 28 alin. 2 din Codul de procedură civilă din 1865 prin numeroase decizii, cu titlu de exemplu reținându-se Decizia nr. 265 din 6 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 379 din 19 mai 2008, Decizia nr. 560 din 15 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 1 august 2008, sau Decizia nr. 994 din 7 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 739 din 31 octombrie 2008. Prin aceste decizii Curtea a statuat că instituția recuzării în procesele judiciare se justifică prin imperativul asigurării unei judecăți imparțiale, în care părțile să fie protejate de eventuala părtinire a judecătorului cauzată de legătura de rudenie sau afinitate cu una dintre părți, interesul personal pe care îl are în soluționarea cauzei deduse judecății sau alte asemenea împrejurări expres prevăzute de lege. Recuzarea nu poate fi, în consecință, decât individuală, și nu colectivă, și nici nu poate conduce, în sistemul nostru juridic, la împiedicarea tuturor judecătorilor unei instanțe de a judeca procesele cu care au fost învestiți în condițiile legii. Totodată, Curtea a statuat că prin reglementarea criticată legiuitorul nu a înțeles să restrângă accesul liber la justiție sau dreptul la apărare, ci să asigure un climat de ordine indispensabil exercitării în condiții optime a acestor drepturi constituționale. Exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru juridic, stabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, de natură a preveni eventualele abuzuri și tergiversarea soluționării cauzelor deduse judecății.

Cu privire la pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865, Curtea a pronunțat Decizia nr. 364 din 20 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 435 din 10 iunie 2008, prin care a reținut că prevederile art. 30 determină competența de soluționare a cererii de recuzare, incident procedural ce intervine în desfășurarea normală a procesului civil. Textul de lege criticat instituie regula potrivit căreia recuzarea se soluționează de instanța sesizată cu acțiunea principală, judecătorul recuzat neputând participa la alcătuirea completului care se va pronunța asupra cererii de recuzare. Doar în situația în care, din cauza recuzării mai multor judecători, nu se poate forma completul de judecată, se prevede, în alin. 2 al art. 30 din Codul de procedură civilă din 1865, că cererea de recuzare se soluționează de instanța ierarhic superioară. Aceste reguli de procedură se justifică prin intenția legiuitorului de a împiedica tergiversarea nejustificată a înfăptuirii actului de justiție, ceea ce contribuie la respectarea dreptului părților la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, ținându-se seama și de interesele legitime ale celorlalte părți, nu numai de cele ale părții care a formulat cererea de recuzare.

Asupra constituționalității prevederilor art. 108¹ alin. 1 pct. 1 lit. b) din Codul de procedură civilă din 1865, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 1.419 din 20 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 901 din 20 decembrie 2011, prin care a reținut că activitatea procesuală a părților trebuie să se desfășoare cu respectarea normelor prevăzute de lege. Stabilirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești este de competență exclusivă a legiuitorului, soluție ce rezultă din dispozițiile constituționale ale art. 126 alin. (2) și art. 129. De asemenea, Curtea a constatat că pentru valorificarea drepturilor și intereselor legitime părțile trebuie să acționeze cu bunăcredință, iar nu în spirit abuziv, șicanatoriu, vexator pentru magistrați ori pentru instanță. Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa, de exemplu, prin Decizia nr. 73 din 19 iulie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 8 august 1995, că exercitarea de către o persoană a unui drept ce îi este recunoscut prin lege nu poate să justifice, prin ea însăși, o prezumție a relei-credințe. De altfel, exercitarea abuzivă a unui drept se produce numai în situația în care acel drept se realizează în alt scop decât cel pentru care legea l-a recunoscut.

Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra constituționalității prevederilor art. 108⁵ alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă din 1865, prin Decizia nr. 308 din 3 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 din 7 aprilie 2011, Decizia nr. 848 din 23 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 630 din 5 septembrie 2011, Decizia nr. 1.419 din 20 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 901 din 20 decembrie 2011, Decizia nr. 344 din 10 aprilie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 407 din 19 iunie 2012, și Decizia nr. 64 din 21 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 160 din 26 martie 2013, prin care a statuat că reglementarea criticată a fost adoptată de legiuitor în cadrul competenței sale constituționale, astfel cum este consacrată prin art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție, potrivit căreia „*competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, iar „*împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”. De asemenea, Curtea a constatat că legiuitorul, prin reglementarea art. 108⁵ din Codul de procedură civilă din 1865, a dorit instituirea unei căi de atac particulare, care se califică ca fiind o cale specifică de retractare. Întrucât aplicarea amenzii constituie un incident procedural, ea va fi aplicată de către judecătorii învestiți cu acțiunea principală. Cenzurarea încheierii de stabilire a amenzii de către instanța care a dispus sancțiunea este firească, deoarece aplicarea amenzii nu implică o judecată de fond. Dacă cererea de reexaminare este admisă ca urmare a constatării faptului că sancțiunea a fost aplicată fără temei sau cu încălcarea unor dispoziții legale, amenda aplicată poate fi revocată sau poate fi redusă în situația în care se apreciază cuantumul amenzii aplicate ca fiind prea mare în raport cu abaterea săvârșită. Faptul că împotriva încheierii de stabilire a amenzii sau despăgubirii se poate face numai cerere de reexaminare, acestea soluționându-se de către instanța de judecată ori de președintele instanței de executare care a aplicat amenda sau despăgubirea, nu poate constitui o încălcare a vreunei prevederi constituționale, întrucât instanța nu soluționează fondul litigiului. Cererea se judecă în camera de consiliu, cu citarea părților, în temeiul art. 85 din Codul de procedură civilă, și se soluționează prin încheiere irevocabilă. Există în acest caz doar posibilitatea de a reveni asupra amenzii sau despăgubirii, în scopul de a ușura situația persoanei obligate la plata acestora.

Referitor la constituționalitatea prevederilor art. 155¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865, prin Decizia nr. 1.385 din 29 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 874 din 15 decembrie 2009, Curtea a statuat că

textele criticate reprezintă norme de procedură, iar, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul are deplina libertate de a stabili competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată, evident, cu respectarea principiilor și prevederilor Legii fundamentale. Așadar, Curtea a reținut că acestea instituie suficiente garanții pentru asigurarea accesului liber la justiție, și anume: încheierea de suspendare trebuie să prevadă care anume obligații nu au fost respectate; împotriva încheierii pronunțate de instanță partea nemulțumită are deschisă calea apelului, potrivit art. 282 alin. 2 din Codul de procedură civilă; la cererea părții, judecata va fi reluată dacă obligațiile respective au fost îndeplinite.

Cu privire la constituționalitatea art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională a pronunțat Decizia nr. 72 din 2 februarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 232 din 6 aprilie 2012, prin care a reținut că în logica argumentelor autorului excepției s-ar ajunge la convertirea controlului de constituționalitate realizat pe calea excepției de neconstituționalitate într-o veritabilă *actio popularis*, instrument

al controlului de constituționalitate nereglementat de Constituție. Astfel, Curtea a observat că prevederile art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 sunt norme de procedură pe care instanța care a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate este obligată să le aplice în vederea selectării doar a acelor excepții care, potrivit legii, pot face obiectul controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională. Prin urmare, instanța de judecată se pronunță doar asupra admisibilității sesizărilor, cu obligația de a respinge ca inadmisibile pe acelea care nu îndeplinesc condițiile legii, având rolul unui filtru al excepției de neconstituționalitate invocate de părți. Instituind imposibilitatea sesizării Curții Constituționale direct de către părți, legiuitorul a avut în vedere prevenirea eventualelor abuzuri și tergiversarea cauzelor deduse judecării, în deplin acord cu dispozițiile art. 57 din Constituție, potrivit cărora drepturile și libertățile constituționale trebuie exercitate cu bună-credință, fără a încălca drepturile și libertățile celorlalți, în acest sens fiind și Decizia nr. 741 din 12 mai 2009.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 155¹ alin. 1, art. 183 și art. 244 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Emil Balaure în Dosarul nr. 10.139/245/2012 al Judecătorei Iași — Secția civilă.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Emil Balaure în Dosarul nr. 10.139/245/2012 al Judecătorei Iași — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 28 alin. 2, art. 30 alin. 4, art. 108¹ alin. 1 pct. 1 lit. b) și art. 108⁵ alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă din 1865 și ale art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Iași — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 mai 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 293

din 23 mai 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 244¹ alin. 1 teza finală din Codul de procedură civilă din 1865

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Toma	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 244¹ alin. 1 teza finală din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Felicia Marpozan și Sorin-Nicolae

Marpozan în Dosarul nr. 47.050/3/2010 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă și care constituie obiectul Dosarului nr. 157D/2013 al Curții Constituționale.

La apelul nominal răspund autorii excepției, prin avocații Răzvan Constantin Murariu și Mădălina Stan, cu împuternicire depusă la dosar, precum și partea Viorel Istrate, personal. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentanților autorilor excepției, care solicită admiterea excepției, pentru motivele invocate în fața instanței de judecată. De asemenea, se referă la aspecte ce țin de aplicarea legii de către instanța de judecată.

Având cuvântul, partea Viorel Istrate solicită respingerea excepției, sens în care depune note scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 februarie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 47.050/3/2010, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 244¹ alin. 1 teza finală din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Felicia Marpozan și Sorin-Nicolae Marpozan într-o cauză ce are ca obiect „fond funciar — recurs împotriva încheierilor de suspendare a judecării”.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prin reglementarea tezei finale a art. 244¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă se încalcă principiul dublului grad de jurisdicție și, implicit, dreptul la un recurs efectiv.

Arată că, în speță, prin invocarea de către partea adversă a unor procese penale fictive, procesul a fost suspendat în mod abuziv, fapt ce încalcă garantarea dreptului de proprietate al autorului excepției asupra imobilului ce constituie obiect al judecării. Invocă și neexercitarea rolului activ al instanței de recurs, care nu a oferit răspunsuri asupra adreselor trimise către Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 2 București.

Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, cu precizarea că textul de lege criticat trebuie interpretat prin raportare la prevederile art. 316 și art. 282 alin. 2 teza finală din Codul de procedură civilă.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care arată că textul de lege criticat reprezintă norme speciale de procedură, derogatorii de la dreptul comun, impuse de specificul domeniului reglementat, și anume suspendarea judecării, adoptate de legiuitor în cadrul competenței sale constituționale. Consideră că încheierea prin care se dispune suspendarea judecării își însușește caracterul irevocabil al hotărârii pronunțate în recurs.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, respectiv deciziile nr. 630/2008 și nr. 1.019/2008. Arată că, în speță, nu se judecă fondul pricinii, ci numai un incident procedural apărut în timpul soluționării cauzei.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, notele scrise depuse la dosar, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 244¹ alin. 1 teza finală din Codul de procedură civilă, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din

14 iulie 2005, cu următorul conținut: „*Asupra suspendării judecării procesului, instanța se va pronunța prin încheiere care poate fi atacată cu recurs în mod separat, cu excepția celor pronunțate în recurs.*”

Curtea reține că prevederile art. 244¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865, care constituie, conform încheierii de sesizare, obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate, se regăsesc la art. 414 alin. (1) din Codul de procedură civilă în vigoare la data pronunțării deciziei, într-o formulare modificată.

Având în vedere prevederile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012, potrivit căreia „dispozițiile Codului de procedură civilă se aplică numai proceselor și executărilor silită începute după intrarea acestuia în vigoare”, precum și Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care s-a reținut că sintagma „*în vigoare*” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, Curtea urmează să se pronunțe asupra prevederilor art. 244¹ alin. 1 teza finală din Codul de procedură civilă din 1865, mai sus citate.

Autorii excepției susțin că textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (1), (2) și (3) privind accesul liber la justiție, art. 24 referitor la dreptul la apărare, art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate privată, art. 124 alin. (1) referitor la înfăptuirea justiției și ale art. 129 privind folosirea căilor de atac.

De asemenea, sunt invocate prevederile art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 13 referitor la dreptul persoanei de a se adresa efectiv unei instanțe naționale din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că în numeroase rânduri s-a mai pronunțat cu privire la textul de lege criticat. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 324 din 26 noiembrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 938 din 20 decembrie 2002, Curtea a statuat că dispozițiile art. 244¹ nu conțin nicio dispoziție discriminatorie, regimul juridic diferit — constând în aceea că numai încheierea prin care s-a dispus suspendarea judecării poate fi atacată cu recurs separat, în vreme ce încheierea prin care s-a respins cererea de suspendare poate fi atacată doar odată cu fondul — fiind determinat de deosebirea de situații care impune soluții legislative diferite, ambele fiind determinate de asigurarea celerității soluționării cauzelor aflate pe rolul instanțelor. Reglementarea procedurală dedusă controlului nu contravine nici art. 21 din Constituție, întrucât, chiar dacă încheierea de respingere a cererii de suspendare nu poate fi atacată cu recurs separat, ea poate fi atacată odată cu fondul, potrivit prevederilor art. 282 alin. 2 din Codul de procedură civilă, care constituie reglementarea de drept comun în materie.

Pe de altă parte, Curtea a constatat că împotriva încheierii susceptibile de a fi atacată separat poate fi exercitată aceeași cale de atac precum împotriva hotărârii pronunțate pe fondul cauzei. Împrejurarea că încheierea prin care se dispune suspendarea judecării procesului este pronunțată în faza procesuală a recursului justifică pe deplin opțiunea legiuitorului în sensul exceptării ei de la posibilitatea exercitării căii de atac prevăzute de lege pentru celelalte situații. Astfel, întrucât stadiul procesual este recursul, hotărârea care soluționează cauza are caracter irevocabil. Prin urmare, încheierea prin care se dispune suspendarea judecării își însușește acest caracter, tocmai pentru că, pregătind pronunțarea hotărârii finale, ea urmează

soarta acesteia din urmă. O atare soluție împiedică prelungirea excesivă a duratei procesului și contribuie la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și

considerentele cuprinse în decizia menționată își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 44 alin. (1) din Constituție, Curtea constată că acestea nu au nicio incidență în cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Felicia Marpozan și Sorin-Nicolae Marpozan în Dosarul nr. 47.050/3/2010 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă și constată că dispozițiile art. 244¹ alin. 1 teza finală din Codul de procedură civilă din 1865 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 23 mai 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Toma

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

pentru modificarea anexei nr. 2 la Ordinul ministrului sănătății nr. 1.275/2011 privind aprobarea listelor și prețurilor de decontare ale medicamentelor care se acordă bolnavilor în cadrul programelor naționale de sănătate și a metodologiei de calcul al acestora

Văzând Referatul de aprobare al Direcției farmaceutice și dispozitive medicale nr. E.N. 6630/2013, având în vedere:

— prevederile art. 210 alin. (1) lit. k) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare;

— prevederile Hotărârii Guvernului nr. 720/2008 pentru aprobarea Listei cuprinzând denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor de care beneficiază asigurații, cu sau fără contribuție personală, pe bază de prescripție medicală, în sistemul asigurărilor sociale de sănătate, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa nr. 2 la Ordinul ministrului sănătății nr. 1.275/2011 privind aprobarea listelor și prețurilor de decontare ale medicamentelor care se acordă bolnavilor în cadrul programelor naționale de sănătate și a metodologiei de calcul al acestora, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 și 609 bis din 30 august 2011, cu modificările

și completările ulterioare, se modifică și se înlocuiește cu anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin intră în vigoare începând cu luna iulie 2013.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Gheorghe-Eugen Nicolăescu

București, 1 iulie 2013.
Nr. 823.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 397 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

CIRCULARĂ privind nivelul ratei dobânzii de referință a Băncii Naționale a României

Având în vedere prevederile Ordonanței Guvernului nr. 13/2011 privind dobânda legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligații bănești, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale în domeniul bancar, aprobată prin Legea nr. 43/2012, cu completările ulterioare, ale Legii nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României și Hotărârea Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României din data de 1 iulie 2013,

Banca Națională a României h o t ă r ă ș t e:

Începând cu data de 2 iulie 2013, nivelul ratei dobânzii de referință a Băncii Naționale a României este de 5,00% pe an.

Președintele Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României,
Mugur Constantin Isărescu

București, 1 iulie 2013.
Nr. 17.

Destinat exclusiv informării persoanelor fizice

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

